

τόπον, τινῶν σιδηρουργῶν καὶ ξυλουργῶν διὰ τὰς ἀπολύτους χρεῖας τοῦ τόπου ὑπαρχόντων. Καὶ εἰς τοῦτο πρέπει ἡ κυβέρνησις νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς, βιομηχανικὸν τι πρὸς ἐκείνους τοὺς τόπους συσταίνουσα κατάστημα, καὶ διότι οἱ κάτοικοι εἶναι πρὸς τοῦτοις εὐφρόντατοι, καὶ διὰ νὰ μὴ καθ' ὅλην διασπείρωνται τὴν Ἑλλάδα, ἀνθρώποις ἐκβάλλοντες, ἢ μετὰ τῆς ἀξίνης των τὴν γῆν ἐργαζόμενοι, ὡς ἀπάτριδες. Εἰς τούτους ἐπρεπεῖν ἐτι ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως νὰ διανεμηθῶσι πολλάι τῶν γαιῶν, αἵτινες μένουσιν ἀκαλλιεργητοί.

Μόνη δὲ ἡ παιδεία ἐνταῦθα ὅλων τῶν ἄλλων περισσοτέραν ἔλαβε πρόοδον. Τοῦτο προήλθε καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πλησίον ὑπῆρχε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον τοῦ Καρτσιώτη, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς κλίσεως καὶ εὐφύας, αὐτῶν τῶν κατοίκων, οὐδὲν ἄλλο βλέποντες ἐν τῷ τόπῳ λίαν ἐπίζηλον ἐπὶ γυμνασίου. Τούτου ἕνεκα καὶ ἡ γλῶσσα ὅλως εἶναι καθαρὰ ἀπλοελληνική· ἐπὶ δὲ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ μετὰ ταῦτα ἐτι ὑπὸ μὲν τῶν Λακεδαιμονίων τέσσαρες ὠνομάζοντο, ὡς προφέροντες τὸ τέσσαρα, τέσσαρα, ἰωνικῶς, ὑπὸ δὲ τῶν συνεπαρχιωτῶν τῶν Γιαγιάδων, ὡς προφέροντες διὰ — διὰ ἀντὶ ἰδοὺ ἰδοῦ.

Πανταχόθεν δὲ τὸν τόπον τοῦτον ὅπωςδὴποτε ἐξετάσαντες μένει ἐτι ὀλίγα νὰ εἰπωμεν περὶ τοῦ αὐτοῦ κλίματος καὶ αὐτῶ τὸ περὶ αὐτοῦ νὰ κλείσωμεν ἄρθρον μας.

Τὸ κλίμα τοῦ ἁγίου Πέτρου ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἶναι ἐν τῶν ὠραιωτάτων τῆς Πελοποννήσου, καὶ δύναται τις ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἅγιος Πέτρος κατὰ τὸ θέρος ἀπ' ἀρχῆς Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου εἶναι ἐπίγειος παράδεισος. Ἐπὶ ὑψηλοῦ κείμενος ὅρους ἀπεριόριστον ἔχει ὀρίζοντα, κατάρρητος ὢν ἐκ παμπάλλων καὶ ψυχρῶν ὑδάτων, καὶ κατάρυτος ἐκ διαφύων, ὡς εἴπομεν, δένδρων· καὶ τόσον ταῦτα εἶναι πυκνά καὶ ὑψηλόμενα, ὥστε ἂν καὶ αἱ οἰκίαι ἅπασαι εἶναι ἀνώγειοι, τὸ πλεῖστον αὐτῶν κατὰ τὸ θέρος δὲν φαίνεται.

Τὰ πρὸς πόσιν τῶν κατοίκων ὕδατα ἐντὸς τῆς χειμῶνος ψυχρότατα εἰς πολλὰ μέρη κηγάζουσιν· ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἐν αὐτῇ ῥέουσι, δι' ὧν ἕκαστος τῶν κατοίκων τὸν ἑαυτοῦ ποτίζει κήπον. Μόνον δὲ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἔτους εἶναι ψυχρὸν καὶ ὀλίγον ὑγρὸν, πολλῆς ἐνταῦθα πιπτούσης χιόνος. Ἡ δὲ λαμπρὴ ὑγεία τῶν κατοίκων καταφαίνεται ἐκ τε τοῦ ὠραίου αὐτῶν χρώματος καὶ σώματος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην γιγαντικαίου βήμασι προχωροῦντος πληθυσμοῦ. Μόνον δ' ἀσθενεῖαι ἐνταῦθα σχεδὸν ἐπιπολάλουσι πλευρίτιδες, διαλίποντες πυρετοὶ, αἱμοραΐδες καὶ σπανιώτατα ὀφθαλμίαι.

Οὕτω λοιπὸν βλέπομεν ὅτι ὁ ἅγιος Πέτρος καὶ πληθυσμὸν ἔχει ἀξιόλογον καὶ καθ' ἑκάστην παντοίοις τρόποις ἀναπτύσσεται. Τοῦτο οὐδόλως καθ' ὅλην ἀπαντᾷται τὴν ἐπαρχίαν. Ἐκτὸς τούτων ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀξιόλογον κάμνει ἐμπόριον καὶ μάλιστα δημητριακῶν καρπῶν, ὡς εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐπαρχίας κείμενος. Ταῦτα παρατηρήσασα ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις καλὸν ἦτο καὶ τὴν θερινὴν τῆς ἐπαρχίας εἰς ἅγιον

Πέτρον ἔδραν νὰ μεταθέσῃ, ἐνῶ τὴν χειμερινὴν εἰς Ἄστρος, καὶ ὅχι εἰς Λεωνίδιον, τόπον ὅλως ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ἐπαρχίας ἀπόκεντρον.

Ἐν ἁγίῳ Πέτρῳ τῇ 5 Σεβρίου 1853

Ἀθανάσιος Α' Σακελλάριος.

ΠΕΡΙ ΝΑΥΤΑΠΑΤΗΣ.

Ἡ ναυταπάτη εἶναι κακούργημα τόσῳ βαρὺ, ὥστε ὁ νόμος τιμωρεῖ αὐτὴν ἐνίοτε καὶ διὰ θανάτου. Καὶ ὅμως, ἐὰν ἡμῖν δικαστὴς ἤθελον θεωρῆσαι, ἀνόμως μὲν ὅχι ὅμως καὶ ἀξιοκατακρίτως, ὡς λίαν ἐλαφρυντικὴν αἰτίαν τὸν λόγον δι' ὃν ἐγένετο ἡ ἐπομένη περιεργοτάτη ναυταπάτη ὑπὸ Γάλλου τινὸς πλοίαρχου. Τῇ ἀληθείᾳ πιθανὸν καὶ νὰ ἀπέλυσον αὐτὸν ἐν συνειδήσει, χωρὶς ὀνόλου νὰ θεκασθῶ ὑπὸ τῶν ἰσπανικῶν ὑπερπύργων τὰ ὅποια μετεβίβατε τόσῳ ἐπιτηδεύει εἰς τὸ βαλάντιόν του ὁ ἐνοχος.

Τὴν πράξιν ταύτην κοινοποιούμεν ἀπαραλλάκτως ὡς περιγράφεται ἐν τῷ ναυτικῷ λεξικῷ τοῦ K. Jules Lecomte, ἀφίνοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἐξαγάγωσιν ὅποια θέλουσι συμπεράσματα, περὶ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας τῶν ὁσίων πατέρων τοῦ ἁγίου Δομνίκου.

«Ὅτε ἡ νῆσος τοῦ ἁγίου Δομνίκου εὐτύχει ὑπὸ τοὺς Γάλλους, ὁ διευθυντὴς Βουρδιγαλικοῦ τινος πλοίου, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς ἀποικίας ταύτης εἰς τὴν Γαλλίαν, παρέλαβεν ὀκτὼ ἢ δέκα κιβώτια ἀσφαλῶς κεκλεισμένα καὶ δεόντως σερμηνωμένα καὶ ἡριθμημένα, ἅτινα ἐστέλλοντο ὑπὸ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ μοναχῶν εἰς ἄλλους μοναχοὺς τοῦ αὐτοῦ τάγματος εἰς Βουρδίγαλα.

«Οἱ παραδόντες τὰ κιβώτια ταῦτα ἐδήλωσαν ὅτι περιεῖχον τὰ ὅσα τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀποθανόντων ἀδελφῶν, τῶν μαρτύρων τούτων τοῦ ζήλου αὐτῶν περὶ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθοῦς πίστεως. Διευθύνοντο δὲ τὰ βαρύτιμα ταῦτα λείψανα πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα τοῦ τάγματος, ὅπως τύχῃσι τῶν ἐπικηδεύων τιμῶν τῶν ὀφειλομένων εἰς τοιαῦτα εὐαγὴ κειμήλια.

«Ὁ πλοίαρχος ἔλαβε λοιπὸν τὰ κιβώτια, συνεφώνησε τὸν ναῦλον, ἀπέθεσεν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ κύτους τοῦ πλοίου του, καὶ ἐξέδοτο φορτωτικὴν. Ἐντὸς δὲ αὐτῆς ἐλέγετο ὅτι παρέλαβεν ἀριθμὸν τινα κιβωτίων, « περιεχόντων ὅσα ἢ λείψανα ὅπως παραδῶσῃ αὐτὰ εἰς ὃν τινα ἀνῆλκον. » Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπέγραψεν αὐτὴν κατὰ τὴν τάξιν, προσθεῖς, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν περιεχομένων, τὸ κλασικὸν « λέγει νὰ εἶναι »· καὶ ἀνεχώρησε.

«Κατὰ τὸν διάπλουν, ἐπειδὴ οἱ ἄνεμοι ἔπνεον ἐναντίοι, ὁ πλοίαρχος, ἀναγκασθεὶς νὰ μετατοπίσῃ πολλὰ σκεύη, μετετόπισε καὶ τὰ κιβώτια τῶν μοναχῶν. Παρατηρήσας δὲ ὅτι ἡ πρὸς ἀλλήλα αὐτῶν βαρύτης ἦτο ἄνισος, καὶ μάλιστα μεγαλητέρα ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τὰ ὅσα, συνέλαβεν ὑποψίας, ἐπικυρωθεῖσας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐνθέρμων συστάσεων τῶν μοναχῶν. Τότε ὁ διάβολος εἰσήνεγκεν αὐτὸν εἰς πειρασμόν, καὶ ἠσθάνθη ἀκάθεκτον ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τί περιεῖχον τὰ μυστηριώδη κιβώτια. Ἐνέδωκε λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Ἀλλὰ φαντάσθητε ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκστασίς του ὅτε, ἀντὶ κνημῶν, καὶ μηρῶν, καὶ κρανίων, ἀνεκάλυψε λαμπρότατα ἄμφοι, πολύτιμα σκεύη, σταυροὺς, φανοὺς, δισκοπότηρα, ἀρτοφόρια, φιάλας κλ. χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ ἀδαμαντακόλλητα· πρὸς δὲ καὶ ὀγκώδη τεμάχια χρυσοῦ, καὶ ὑπέρπυρρα ἰσπανικά (δουβλόνια) ἀναρίθμητα.

«Ὁ πλοίαρχος, πολὺπειρος καὶ τρίβων, ἐγνώριζε κάλλιστα καὶ τοὺς μοναχοὺς καὶ τὰς πανουργίας των. Μόλις ἶδε τὰ τόσα πλούτη, καὶ συνέλαβε ἀξιολογὸν τινα ἰδέαν· ὁ διάβολος τὸν εἰσήνεγκεν εἰς νέον πειρασμόν.

«Ὅτ' ἐπλητίασεν εἰς τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς Βουρδὶγάλα, κατέπλευσεν εἰς λιμένα ἰσπανικόν. Ἐκεῖ, ἀφαιρέσας τὰ ἐν τοῖς κιβωτίοις, ἔβαλεν ἐν αὐτοῖς ἄλλα ὅμοια πρὸς τὴν δόξαν τῶν μοναχῶν καὶ πρὸς τὴν φορτωτικὴν. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ συνένοχοι τῆς ναυταπάτης ἀντημείφθησαν πλουσιοπαρόχως. Μόλις ἐφθασεν εἰς Βουρδὶγάλα καὶ ὁ ἐνθεὸς ζῆλος τῶν μοναχῶν πρὸς οὓς διευθύνοντο τὰ ἱερὰ κιβώτια ἐξήφθη ἐν ἀκαρεῖ, καὶ συνελθόντες εἰς ἓν, καὶ προπορευομένων ἐξαπτερύγων καὶ σταυρῶν, καὶ σημαινόντων μεγαλοφύως τῶν κωδῶνων, καὶ ἁγμάτων καὶ ὀργάνων μελωδικῶν ἀντηχούντων, κατέβησαν ἄθροοι καὶ ἐν λιτανείᾳ εἰς τὸν λιμένα ὅπως ὑποδεχθῶσι τὰ μακάρια λείψανα. Τὰ κιβώτια παρεδόθησαν τότε πρὸς τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες ἀπέδωκαν πρὸς τὸν πλοίαρχον τὴν φορτωτικὴν ἐξωφλημένην, ὡς ὀφείον.

«Καὶ ἀναλαβόντες μετέφερον αὐτὰ ἐν κατανύξει ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐνταφιάσωσιν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν τῆς Ἱερουσαλὴμ.

«Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία τῶν πανοσιωτάτων, ὅτε, ἀντὶ θησαυρῶν, εὗρον ὅσα γεγυμνωμένα καὶ σκωληκόβρωτα, ἀνήκοντα εἰς παντοῖα εἶδη ζώων, καὶ κρανία κερασφόρα, καὶ πόδας ὄνων, καὶ τὰ τοιαῦτα! Ἐνόησαν εὐθύς ὅτι ἡ ἀπάτη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου αὐτοῦ· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἐγκαλέσωσιν εἰς τὸ

δικαστήριον; πῶς νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἱεροσυλίαν τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτεν ἡ πρόφασις τῆς μετακομιδῆς τῶν ἁγίων λειψάνων; Τί ἤθελεν ἀποκριθῇ ὁ πλοίαρχος; «Δὲν ὑπεχρεώθην νὰ σᾶς παραδώσω ὅσα; ἰδοὺ αὐτὰ! τὰ ἐλάβετε· ἐνταφιάσατέ τα, σημάνατε τοὺς κώδωνάς σας, καὶ ἀφετέ με ἥσυχον.»

«Οἱ καλοὶ μοναχοὶ ἔπιον τὸ ποτήριον, εἰ καὶ πικρὸν, καὶ ἀπεσιώπησαν τὴν ναυταπάτην. Ἐνεκα τῆς ὁποίας ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπειράθη πλέον τοῦ ὠκεανοῦ, διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὰς ἀράς τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Δομνίκῳ εὐλαβεστάτων μοναχῶν.»

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—ο—

Ἐφημερίς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἥτις συλλογὴ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν καὶ καθ' ὕλην τῶν δοθεισῶν ἐξηγήσεων ἐπὶ ζητημάτων ἀναφορῶν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς τὴν ἀρμολογίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἀναγομένων νόμων.

Φυλλ. Α'. Ἔτος Α'. Ἑλληνικὴ ἱθαγένεια. (Ἐκ σελ. 110)

Φυλλ. Β'. Ἑκλογή βουλευτῶν. (Ἐκ σελ. 218)

ὑπὸ τῶν.

Χ. Χριστοπούλου, Σ. Εὐκλείδου, καὶ Θ. Π.

Δηλιγιάννη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΔΕΙΑ.

Ἐν Ἀθήναις, Τύποις Ἰ. Ἀγγελόπουλου 1853.

Δύο εἶναι τὰ κύρια ὑποκείμενα εἰς ᾧ δύνανται νὰ φέρῃ τὴν μὴλὴν αὐτοῦ ὁ ἐπικριτὴς τοῦ ἀνωτέρου βιβλίου· ἡ ἐπιχείρησις τῶν ἀνυπατάτων τὴν συλλογὴν, τὴν τακτοποίησιν, τὸν μέχρι τινὸς ὑπομνηματισμὸν καὶ τὴν ἐκδοσὴν τῆς διοικητικῆς νομολογίας, καὶ ἡ νομολογία αὐτῇ· ἀλλ' ὑποκείμενα ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων, καθόσον ἡ δόκιμος ἢ ἡ ἀτυχὴς τοῦ ἑτέρου τῶν δύο διεξαγωγῇ, δὲν ἰσχύει νὰ ἀλλοιωσῇ τὰς βάσεις ἐπ' ὧν ἐστηρίχθη τὸ ἄλλο, καὶ τὰς ἀρχὰς καθ' αἷς ἐπεραιώθη. Βεβαίως ἡ ἐμπειρία ἢ ἡ ἀδεξιότης τῶν ἐκδοτῶν περὶ τὴν διαφύβησιν τῶν ἐκδιδωμένων συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν πλεονεκτημάτων ἢ τὸ ἐπισκίασμα τῶν ἐλλείψεων· ἀλλὰ μικρά τις νενοκλήνη ἐρευνα ἀρκεῖ νὰ διασχίσῃ τὸ κάλυμμα καὶ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν ἀλήθειαν.

Μηδὸλως ἔχοντες τὴν ἀξίωσιν τοῦ νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν εὐρυτάτην καὶ ποικιλωτάτην τῶν ἐπιστημῶν, τὴν τοῦ διοικητικοῦ δικαίου, δὲν θέλομεν ἐμφιλοχωρήσει ριψοκινδυνούντες εἰς τὸν πολυάκανθον δρυμῶνα τῶν ζητημάτων τούτων, δὲν πολλαχοῦ καὶ πολλακίς ἡμεῖς αὐτοὶ κατεστήσαμεν ἔτι μάλλον δυσδιεξήτητον, ἐπαυξήσαντες ἀντὶ νὰ περικύψωμεν τοὺς ῥάγανους αὐτοῦ. Μὴ συσταθῶμεν νὰ τ' ὁμολογήσωμεν· ἐὰν ἡ ἐπιστήμη εἴναι ἄθροισμα γνώσεων καὶ κανόνων στηριζομένων ἐπὶ πραγμάτων ὀρισμένων